

Lưu luyến phố cổ

AT - Tôi đến Hội An vào một ngày tháng năm nắng gắt. Cách đây ít lâu thị xã này đã được Nhà nước nâng lên là thành phố Hội An, nhưng với một người có tâm hồn hoài cổ như tôi chỉ muốn mãi gọi là phố cổ Hội An.

Người ta nói thời gian có thể làm cho mọi thứ trôi vào quên lãng nhưng ở nơi đây những dãy phố, nóc nhà và ngay cả bậc thềm rêu nho nhỏ kia dường như đã trở thành bất tử. Thấp thoáng đâu đây vết dấu của bánh xe thời gian chỉ như tôn thêm vẻ đẹp huyền bí, mà ở đó một thời từng là thương cảng sầm uất nhất xứ Đàng Trong...

Hội An đón tôi bằng một cơn mưa. Người bạn nói mùa này thường có mưa cuối chiều. Chúng tôi chọn Nguyệt, một quán cà phê ở rìa đường. Phía bên kia, sông Thu Bồn vẫn bền bỉ dâng hiến những hạt phù sa cho đất mẹ. Vài chiếc thuyền câu lặng lẽ thả trôi qua làn mưa, tôi lơ đãng thả hồn theo những chiếc vó bè, biết kéo được gì ngoài bóng chiều buông?... Xa xa vài chiếc đèn lồng tỏa ra mấy quang sáng nhiều màu đầy ma mị, như những con đom đóm khổng lồ trong giấc mơ từ thời bé thơ.

Ảnh: Minh Khánh

Rồi trong ý nghĩ về mưa chợt làm tôi thăng thốt, bao nhiêu năm rồi đã có vô vàn những trận mưa trút xuống đủ cuốn trôi hưng phế bao vương triều. Sao mái ngói, bậc thềm cùng những bức tường rêu mỏng mảnh kia vẫn còn? Tôi hiểu rằng có một sức mạnh thiêng liêng đang lưu giữ vẻ đẹp trường tồn nơi đây. Cái vẻ đẹp mà người ta chỉ cảm nhận được khi dùng tình yêu của trái tim chân thành.

Và rồi những tường như nhỏ nhoi ấy lại đang là sợi chỉ nhiệm màu dệt nên thành một Hội An bất tử của ngày hôm nay.

Chưa ở nơi đâu con người biết nâng niu và giữ gìn vẻ đẹp cổ kính như ở nơi đây. Người bạn vẫn mãi mê nói về Hội An, nơi hai con khỉ đã đang nhón nhơ trước chùa Cầu như là minh chứng cho sự bất lực của thời gian. Nhưng với tôi, Hội An đẹp bởi có những nóc nhà, mái phố re... và cả những tình yêu truyền đời đã trân trọng chúng.

Ba ngày là không đủ để cảm nhận hết về một tình yêu nhưng chuyến xe đã mang tôi và niềm nuối tiếc rời xa phố cổ. Những gì tôi lưu giữ lại chỉ là nét thanh bình, êm dịu như hơi thở thiếu nữ của thị xã cổ kính kia. Nhưng sâu thẳm trong tâm hồn mình, tôi biết Hội An vẫn mãi gìn giữ những dấu chân của những lữ khách đã đem lòng yêu mến phố cổ.

ĐOÀN ĐẠI TRÍ
(ĐH Nha Trang)